

**EL LLIBRE
DE LA SETMANA**

El gran bard gal·lès ja parla català

DAMIÀ
ALOU

Els crítics més hostils a Dylan Thomas (*Uplands*, 1914 – Nova York, 1953) sempre han estat del parer que la seva llegenda es basa més en motius extraliteraris que en la qualitat de la seva obra. I és que la vida i la precoç mort del poeta gal·lès, totes dues relacionades amb la ingesta d'ingents quantitats d'alcohol, forjaren un mite que encara sobreviu, com queda palès a la recent pel·lícula *Set fire to the stars* (Andy Goddard, 2014), que tracta de la seva accidentada gira nord-americana, i que aborda el personatge amb una encertada dosi de patetisme i humor. Thomas va tenir un gran èxit en vida, gràcies a les seves lectures poètiques a la BBC, on parlava amb un to potser una mica grandiloqüent per al gust actual, però molt adequat per a una poesia més per ser recitada que llegida, i que ens arrossegava amb el seu torrent d'imatges, desafiant molts cops la lògica. Però què voleu: això és poesia.

Dylan Thomas havia nascut el 1914, i començà la seva carrera a principis dels anys 30, publicant al Racó del Poeta del *Sunday Referee*,

on va cridar l'atenció de Stephen Spender, que li dedicà paraules d'elogi i el convidà a col·laborar a *New Verse*, amb uns poemes que acabarien formant el seu primer llibre, *Divuit poemes*. A partir d'aquí començà la llegenda d'un poeta que, tot i ser fill d'un professor de llengua anglesa, mai havia destacat en els estudis. Després del seu segon llibre, *Vint-i-cinc poemes*, en què combinava aquesta barreja d'estrofes i ritmes tradicionals amb un fons imaginista, gairebé surrealista, es convertí en un dels poetes més mimats pel públic i la crítica, i un conegut escriptor proclamà que els seus poemes estaven per sobre de la crítica, i que simplement eren extraordinaris. Tot i que els seus primers versos són molt personals, en llibres posteriors ampliaria el seu ventall de temes envers la natura, la seva família més pròxima i els esdeveniments públics.

Versos memorables

La poesia de Dylan Thomas, amb el seu embriagador sentit del ritme, la seva manera de jugar amb el dibuix del

POESIA
REUNIDA
DYLAN THOMAS
EDICIONS ELS LLUMS
TR. ISIDRE MARTÍNEZ
244 PÀG. / 19,90 €

WIKIMEDIA

poema, la seva capacitat per crear versos que es queden a la memòria (*"The force that through the green fuse drives the flower"*, *"In the beginning was the secret brain"*, *"And death shall have no dominion"*, *"Rage, rage against the dying of the light"*), el fet de prescindir del discurs racional per crear un entorn purament poètic, de vegades sembla que surti del no res, com si hagués creat una tradició pròpia que ningú va seguir. Però tampoc és cert. De fet, la veu de Thomas sorgeix com a reacció contra la crítica de l'home i la cultura moderna de T.S. Eliot o la realista acceptació del materialisme de W.H. Auden, que Thomas segurament devia trobar freds i massa intel·lectuals. El que fa és refugiar-se en una tradició de poesia més hermètica que comença en alguns metafísics i passa per William Blake, Shelley, Hopkins i Yeats, i a la qual ell dóna el seu segell personal, amb un peculiar vessant religiós –sempre fou creient–. A la nota que encapçala aquesta edició de la seva poesia hi llegim: "Aquests poemes,

amb totes les seves crueses, dubtes i confusions, els he escrit per amor a l'Home i alabança a Déu, i seria d'estar ben boig si per alguna d'aquelles no fos així".

Sempre he pensat que Dylan Thomas és un magnífic autor per començar a llegir poesia. Té ritme, audàcia, fa pensar i, sobretot, fa sentir. Això, almenys, és el que sempre m'ha provocat la seva lectura. Aquesta edició que ara publica Edicions Els Llums recull els seus *Collected poems: 1934-1952*, és a dir, el que ell mateix considerà la seva obra canònica i que, quan va sortir a la llum, el *Times Literary Supplement* va considerar un gran esdeveniment. La seva edició en català també ho hauria de ser si no topés amb un greu obstacle: la traducció d'Isidre Martínez Marzo. Sense comparar-la amb l'original, és feixuga i sense ritme, i amb una elecció lèxica moltes vegades incomprendible. Comparada amb l'original, no s'entenen unes desviacions de significat que no condueixen a cap millora rítmica, ni tampoc per què de vegades no es respecta el dibuix tan peculiar del poema. Excusem-ho, potser, en l'enorme dificultat que suposa una traducció com aquesta. ♦♦

TORNARÀS A CREURE EN LA MÀGIA

laGalera
www.lagaleraeditorial.com

Segueix-nos a